

# POSÁ•LĀ•M VĀ•M IMOGENU

ÄEtvrttek, 16 Äerven 2016

Tohle snad ani není náhoda... Klikla jsem si po dlouhé době na "FÓRA KUDLANKY". A jak si to tak prolezám, narazila jsem fórum, které si téma na den před deseti léty založilo pár mírně až zoufalých maminek, které si tam stálovaly na své pubertální ratolesti. Je to rozmarné těnění... Docela by mne zajímalo, jak to s těmi jejich tehdejšími estnáctkami pokračovalo...

Pomóc, pomóc!!! V noci k nám přišla jeskyňka, odnesla si mou hodnou holčičku a podstrčila mi svého spratka! Mladší dceru předpadla ošklivá puberta ve věku, kdy jsem to už skoro nečekala (je jí 16). Doposud proklamovaná a v celku dodržovaná poučka "přichází-li domů, zanech svou pubertu před dveřmi. Až bude odcházet, tak si ji tam vyzvedne;" ztrácí svou účinnost. Puberta se projevuje permanentním násáním. S námi rodící hovoří (pokud se uráží hovořit, někdy pouze bezslovně hledí) velmi podrážděně jako se slabomyslným obtížným hmyzem... já vím, že jsem měla být na něco takového předpravena, ale in natura je to dost úděsné. Starší dcera (17 let) je v pohodě, a tahle mladší byla vždycky hodná a milejší, takže o to horší je to rána. Mladší synek (14 let) se zatím projevuje pouze drákováním... Miluju Betty MacDonalovou. jedna její povídka začíná: myslím, že Angličané jsou velmi civilizovaný národ. Požlou Imogenu do školy - a požlou - to znamená z Rangúnu do Anglie a naopak - ve věku sedmi let a jentak ji přivezou, když je již těhotná. Tesat tahle slova do kamene... Jedna moje kámoška mi tuhle popisovala rozhovor s jinou svou kámoškou. Taky jí líbila jakou přehodu s pubertálním potomkem. A kolik je tvému synovi? zeptala se kámoška. Osmnáct. No, to je na potrat už trochu pozdě.. Tato větička mi momentálně tane na mysli 50x denně.

Na Imogenu jsem myslela nejmíň dva roky intenzivně několikrát denně. A nemá cenu popisovat, co mistrně popsala Betty MacDonalová. Pročly jsme si barevnými vlasy (to je byla brnkačka), pozdními příchody, hromadami v pokoji dcery, kde bylo namíchaný špinavý prádlo s šistě vypraným, mezi tím sem tam bota, kelímek od jogurtu s plísní, nějaká ta nedopitá pet lahev s vodou a zbytek svačiny.... Došla jsem tak daleko, že jsem to vědě dokázala nakopat zpět do jejího pokoje, když se to začalo valit ze dveří dál do bytu a dvěma zavazít. Chtěla jsem její veličenstvo shlíželo jako na absolutního debila většinu, ani nemluví. Ářkala jsem si taky, že mimozemšťani odnesli moji milou holčičku a nechali tam hnusný spratka a byli natolik rafinovaní, že občas na hodinku nebo dvě mi vrátili moje dítě, aby to byla většinou a ledovějšprcha, když se zničeho nic zase objeví spratek. Ale Betty měla pravdu i v tom, že se jednoho dne otevřely dveře a domů se sice nevrátilo moje malé hodné dítě, ale fajnová ženská.

A nejmoc síly mi vždy dodalo, když jsme si naprosto zdeptané sedly s kamarádkou, vlastníci stejného starého a ohavného spratka, k lahvince červeného a dopodrobna jsme si vyliály, čím nás nahradí drahoušci zase vytvořili - nic totiž šlolo postíženého puberťákem nepotěšit tak, jako to že v tom není sám.

Holky a víte co je ještě horší? Když už přijdete poměrně ve zdraví pubertu svých dětí a vaše milá, hezká a chytrá holčička začne s imbecilem, kterého strašně miluje a který si nevidí na špičku nosu, nemá základní slušné vychování; tomu svému fakánkovi můžete ledacos, dokonce mu i dát facana předes celou hubu, ale tomuhletomu, nemůžete být věc nic, musíte dělat, že se nic neděje. A navíc mu to nemá vaše holčička, že je nevychovanější, nafoukanější blbec, protože to on by se urazil... To je síla! Neumí slušně pozdravit, neumí normálně konverzovat (včetně), tváří se, že vás přehlídí jako krajínu. V nedoedu představit, že bych se bývala takhle chovala ke svému tchánovi nebo máji potenciální manžel se takhle chová k mým rodičům. Museli byste ho vidět, ksicht má jak pučejš a to je prosím zamilovanéj, nechťla bych ho fakt vidět, až to přejde. Vždycky měla takové normální známosti, které prima zapadly do rodiny, ale tohle je fakt těžké ulet, doufám, že prožme, než si ho vezme.

He-he. Moje dcera chodívala s takovým klukem, typickým slušákem, zamlouval se mi .... ji ovšem nudil. Teď si nabrnkla takovýho týpka s kerkou na pátém lokti (myslela jsem, že má vomejou, kdy jsem to "dílo" viděla), navíc "herec". No, kdyby byl HEREC, tak by mi to tak nevadilo, ale on je to komparsista, občas si dokonce nějakou tu roličku ve stylu "paní, nesu vám psaní" v zahraničním filmu a má načas vydáno. Pak se jen válí doma a nedělá nic. Ovládám se a mlčím a jen ve skrytu doufám, že dcerunka za čas prožme.

Jinak takovou pubertu dcery jsme si odbyli v patnácti, zatímco syna naprosto minula. Ovšem kdy si vzpomenu na pubertu vlastní, děkuju Bohu, že se děcánka nepomamila. To bych asi nerozchodila &hellip;

Holky, já taky raději mlčím a doufám, že prožme, leď musím pít, že každým dalším setkáním na světě a většinou alergii. Tak zatím mlčím, ale musím se fakt dost držet. Taký před tím měla milého slušáka, který ji nudil, jako bys psala o mé dceť. Věbec nechápu, co na něm vidí. Jeť jsou oba dva berani narození v jeden den, měsíc a rok. No snad jí to má něco říct, nevím. Budu se muset vyvarovat jakých setkání, nebo mi ta huba ujede a bude zle. Je prima, že v tom nejsem sama. Pamatuju si, kdy jsem se vdala, tak moje maminka poťád chodila a říkala: já jsem tak ráda, že jsi vdaná a máš takového slušného kluka. No, teď jí naprosto chápu, tuhle jsem jí to říkala do telefonu a smála na plný pecky.